

M'ho crec i no

Em fan angúnia de tocar de toves, del suc xaropós que segurament m'embrutarà els dits

Foto: Andrea Jofre

Fa dies que són a la fruitera, que s'hi estoven i arruguen. Marcides, ratatinades, que en diem a casa, fent un record del francès. No les he llençades, però. Fa dies que sé que no menjaré aquestes peres que em fan angúnia de tocar de toves, del suc xaropós que segurament m'embrutarà els dits quan les agafi amb compte per llençar-les a la brossa. Un intent de teatre solitari de fer veure al món que fins ara no calia, de debò, que encara tenien opcions.

No en tenien, però. Des del dia que mirant-me la fruitera vaig ignorar-les sense malícia, que preferia els talls de síndria que tenia preparats a la nevera. Una simple decisió. I a cada dia que passava, en tenien menys, d'opcions, i mirant a una altra banda s'han acabat de fer malbé i deixar de ser una opció ha sigut inevitable.

Ha anat així, no he sigut jo. El temps i el món han passat d'aquesta manera. M'ho crec i no. No soc nècia. Com em crec i no que els trens es perden a l'andana.